

τῆς φθαρτῆς ζωῆς μου. Χωρὶ μωριστολόιστο κι' ἀνθισμένο, παρσινισμένο καὶ ζωγραφιστό, χάρισμα ἀξέτιμητο τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ, μεγαλοπρεπῆς εἰκόνα τῆς Δόξας τοῦ Δημιουργοῦ, ζηλευμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὸ φεγγάρι, τριγυρισμένο ἀπὸ πηγὲς καὶ δροσιές, ἀπὸ δάση καὶ ῥεματιές, ἀπὸ περιβόλια καὶ λόγγους, ἀπὸ σπαρτὰ καὶ φυτὰ, χωρὶ τῆς φλογέρας καὶ τοῦ βοσκαῦ, τοῦ ἀηδονιοῦ καὶ τῆς πέρδικας, τοῦ κόσσου καὶ τῆς κίχλας, τοῦ πορτοκαλιοῦ καὶ τοῦ κίτρου, τοῦ ῥόδου καὶ τῆς μουσικῆς, τοῦ γλυκοῦ ἀγέρα καὶ τῆς δροσιᾶς, ἄχ πόσο μὲ μαγεύεις καὶ μὲ τρελλαίνεις, μού κλέβεις τὴν καρδιά καὶ τὸ νοῦ καὶ μὲ κάμνεις ν' ἀλησμονήσω κάθε ἱερὸ καὶ γλυκὸ, γιὰ νὰ πέσω παντοπνὰ στὴ γλυκὴ καὶ μαλακὴ ἀγκαλιά σου, στοὺς μαγικούς καὶ λουλουδισμένους κόρφους σου, ὅπου ἐκεῖ ὅλημερὴς νὰ νανορίζωμαι μὲ τὰ γλυκά βοτάνια τῆς παρηγοριᾶς κι' ἐλπίδας.

ΗΛ. Α. ΣΤΑΥΡΟΣ

H. ARDEL

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

(Ίδε σελ. 71).

— Τί τρέχει, ἀγάπη μου ;

Ἡ Αἴλιαν, ἂν καὶ τόσον ἐλικρινῆς καὶ ἁθολός, ἐδίστασεν ὥπως τί ἔπρεπε νὰ εἰπῇ. Καί, ἐνῶ ἐσκέπτετο νὰ φέρῃ τὴν Βέσσην εἰς τὸ δωμάτιόν της διὰ νὰ τῆς ὁμιλήσῃ μὲ ὅλην τὴν ἐλευθερίαν, ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν σκέψιν της εἰς τοὺς λόγους της.

— Βέσση, θέλεις νὰ ἐλθῇς νὰ βάλῃς ὀλίγους πούντους εἰς τὴν ταντέλλαν τοῦ φρεμάτός μου ;

— Ἀμέσως, λαίδυ Αἴλιαν, εἶπεν ἡ Βέσση.

Ἦτο τόσον συνειθισμένη νὰ μὴν ἔχῃ ἄλλην θέλησιν ἀπὸ τῆς Αἴλιαν, ὥστε ἄφησεν ἀμέσως τὴν ἰδικὴν της ἐργασίαν καὶ ἠκολούθησε τὴν νεαράν κόρην. Ἐπῆρε ἐπὶ τῶν γονάτων τὸ φόρεμα, ἀπὸ μεταξωτὴν μουσελίαν, πού ἦτο ἀπλωμένον ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἤρχισεν ἀμέσως νὰ ῥάπτῃ.

Ἡ Αἴλιαν τὴν ἐκοίταζε· ἡ καρδιά της χτυποῦσε τόσα τρελά, ὥστε ἐφροθεῖτο νὰ ὁμιλήσῃ διὰ νὰ μὴν τὴν τρομάξῃ τὸ τρεμουλιασμα πού θὰ εἶχεν ἡ φωνή της. Ἐπειτα, ἀποτόμως, ἐκάθησε πλησίον τῆς γραίας, ὅπως ὅταν ἦτο μικρὴ πολὺ μικρὴ, καὶ τὴν ἠρώτησε :

— Βέσση, μὲ ξέρεις ἀπὸ μικρὴ, ἀπὸ πολὺ νέαν, αἱ ;

— Ὦ, ναί, πολὺ μικρὴ, παιδί μου. Ὅταν σὲ ἀγκάλιασα πρῶτη φορὰ ἦσαν ἕνα μπεμπέ μ' ἑλαφρὰ μαλλάκια ὅαν τὸ πρῶτο χνουδι πουλιοῦ· καὶ ἀπὸ τότε δὲν σ' ἄφησα ποτέ!

— Τότε θὰ γνώριζες τὴν μητέρα, ὅταν εἶχε τὴν

ἡλικίαν πού ἔχω ἐγὼ σήμερα, ἀφοῦ ὑπανδρεύθη δέκα ἐπτὰ ἐτών. Βρίσκεις ὅτι τῆς μοιάζω ;... Ἡ θεία Καίτη τὸ λέγει πάντοτε...

Ἡ Βέσση ἄφησε τὴν ἐργασίαν της καὶ ἐκοίταξε τὸ πρόσωπόν της μὲ μίαν ἀπροσδιόριστον ἑκφρασιν. "Α, ναί, ἡ ὁμοιότης ἦτο πλήρης· τὰ ἴδια χαρακτηριστικά μὲ τὸ ἀκαταμάχητον θέλγητρόν των, ἡ αὐτὴ διακρυνὴ σὰρξ, αἱ αὐταὶ φωτειναὶ ἀντανάκλασεις εἰς τὴν παχεῖαν ξανθὴν κόμην, ἡ ἰδία χυτὴ κορμοστασιὰ ὁμοία μὲ τὸν εὐθυτενὴ κορμὸν νεαρῆς πίτυος.

— Ὅταν σὲ βλέπω, νομίζω πῶς βλέπω τὴν μητέρα σου, εἶπεν ἡ Βέσση, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ ἤρχισε νὰ ὑποτρέμῃ αἰφνιδίως.

Θὰ ἔλεγε τις ὅτι καὶ δι' αὐτὴν ἐπροξένει συγκίνησιν καὶ ἀπλὴ λέξις ἀναφερομένη εἰς τὸ παρελθόν.

— Ναί, ἀλλ' ἐγὼ ἔχω ἀπὸ εὐθυμίαν γεμάτους τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὰ χεῖλη μου, τὴν καρδιά, καὶ ἐκείνη, ἡ πτωχὴ μητέρα, μού φαίνεται περίλυπος εἰς τὴν τελευταίαν της εἰκόνα πού ἔχω.

Ἐνα δευτερόλεπτον ἐσιώπησεν· ἔπειτα, θερμῶς, ἐπανάλαβεν μετὰ τινος σοβαρῶς ἰκετευτικοῦ τόνου.

— Γιατί εἶταν ἔτσι ; Τὸ ξέρεις ἀγαπητή μου Βέσση ;

Ἡ βελόνη ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χεῖρια τῆς Βέσσης καὶ μιὰ ἀναφώνησις ἐκπλήξεως τῆς διέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη :

— Πῶς μπορούσεν νὰ εἶναι ἄλλῶς μ' ὅλας τὰς θλίψεις, πού ἐδοκίμασε τὸ πτωχὸν πλάσμα ! Εἶταν ἰσχυρὰς κράσεως· ἀλλὰ ὑπέφερε περισσύτερα ἀπ' ὅσα μπορούσε νὰ βυστάξῃ !...

Ἡ Αἴλιαν ἀνετριχίλασε, καὶ ἐπεκράτησε ἐπὶ ἐν λέπτων σιγῇ τόσον παγερὰ εἰς τὸ δωμάτιον, ὥστε ἠκούετο εὐκρινῶς ὅλη ἡ φράσις μιᾶς ρομάντζας ψαλλομένης κάτω, εἰς τὸ σαλόνι, καὶ ὁ θόρυβος τῆς βελόνης τῆς Βέσσης ἦτις ἐπέτρεχεν ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος. Ἀλλ' ἀκαταμάχητος δύναμις τὴν ὤθει νὰ μάθῃ ἐπὶ τέλους τί ἦτο ὁ πατήρ. Διὰ τὴν ἐνεργητικὴν αὐτῆς φύσιν, ἡ ἀβεβαιότης ἦτο βάσανος... Μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσιν μέχρι διαρρήξεως ἠρώτησε :

— Βέσση, διατί δὲν μοῦ κάνετε ποτέ λόγον διὰ τὸν πατέρα μου ;

Ῥίγος διέσεισε τὴν γραίαν τόσον ἰσχυρόν, ὥστε ἡ βελόνη ἔσπασε μετὰ τῶν δακτύλων της.

— Νὰ σὲς ὁμιλήσω περὶ τοῦ πατρός σας !!! Διατί, διατί, παιδί μου.

— Διότι ἤθελα τόσον, τόσον νὰ τὸν γνωρίσω ὀλίγον.

— Νὰ τὸν γνωρίσης !... Καὶ γιατί λοιπόν ; Πρέπει νὰ φρίνωμεν τοὺς νεκροὺς νὰ κοιμῶνται εἰς τὴν γαλήνην τοῦ τάφου των.

— Καὶ ὅμως, Βέσση, ποτέ δὲν ἠρνήθης νὰ μοῦ ὁμιλήσῃς διὰ τὴν μητέρα μου... Μόνον ὅταν πρόκει-

ται περί τοῦ πατρὸς μου, δὲν θέλεις νὰ μ' ἀποκριθῇς...

— Δὲν τὸν ἔβλεπα πολὺ, λαίδυ Αἴλιαν.

— Ἀλλ' ἀρκετὰ ἐν τούτῳ διὰ νὰ μπορῇς νὰ μοῦ εἶπης πῶς ἦτο...

— Ἐμορφὸς καὶ λαμπρὸς ἰππότης, βέβαια, εἶπεν ἡ Βέσση μ' ἕνα παράδοξον τόνον, πικρὸν καὶ βίαιον.

Ὡς ἐξ ἐνστίχτου, ἡ Αἴλιαν ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς, ὅπως ὅταν ἀπειλοῦνται ἀπὸ ἀναπόφευκτον κτύπημα. Ἐπειτα ἔγυρε πρὸς τὸ ἀρσιωμένον πλάσμα, τοῦ ὁποῦ ἡ ὄψις ἐχαράζετο ἀπὸ τὴν ἰσχύρ μιᾶς ἀποκρύφου συγκινήσεως καὶ τὴν ἡρώτησε μὲ τὸν ἴδιον τόνον πολὺ σιγὰ.

— Βέσση, ἀγαπητὴ μου Βέσση, εἰπέ μου, εἶταν ἐξ αἰτίας τοῦ πού ἡ μητέρα εἶταν τόσο δυστυχής;

— Ναι, εἶπεν ἡ γράια, τρέμουσα.

Αὐτὴ ἡ ἀπότομος ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος τὴν κατελάμβανεν ἐξ ἐφόδου, καὶ δὲν τῆς ἐπέτρεπε κἄν νὰ μετρᾷ τὰ λόγια τῆς, καὶ αἱ ἡμέραι αἱ παλαιαὶ ἠνορθοῦντο αἰφνιδίως πρὸ τῆς μνήμης τῆς, καὶ τὴν παρέφερον, μὲ τὸ μυστήριον τῆς αἰφνιδίας ἀναβιώσεως των, μέχρι τοῦ νὰ λησμονῇ πρὸς ποῖον ὠμίλει. Αὐτὴν τὴν στιγμήν οὐδὲ κἄν ἐσκέπτετο τὴν παρουσίαν τῆς Αἴλιαν... Ἐνεθυμειτο, καὶ μεγαλοφώνως δι' ἑαυτὴν καὶ μόνον ἐξηκολούθησεν μὲ τόνον παράφορον.

— Ἀ! τὴν πτωχὴν νέαν, τὴν ἐτυράννησεν ἀρκετὰ ὁ ἄθλιος, μὲ ὅλην τὴν ἑμορφίαν τῆς καὶ τοὺς καλὺς τοὺς τρόπους τῆς!... καὶ ὅμως διὰ νὰ τὴν σκοτώσῃ, ἔπρεπε νὰ ἀτιμασθῇ!

Κραυγὴ πνιγμένη διέφυγεν ἀπ' αὐτὴν τὴν καρδίαν τῆς Αἴλιαν, γεμάτη ἀπὸ τὸν σπαρκατικὴν ὀδύνην, ὥστε ἡ Βέσση, συνελθοῦσα, τὴν ἐκρίταξεν παραδόξως:

— Ὡ, λαίδυ Αἴλιαν! Τί ἔκαμα! Θεὲ μου! Διατί μοῦ ὠμιλήσατε δι' ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα;

— Σήμερα ἡ αὔριον θὰ τὸ ἐμάνθανα, εἶπεν ἀσθενῶς ἡ Αἴλια, ἐνῶ προσεπάθει ν' ἀναπνεύσῃ ἀέρα πού τῆς ἔλειπε. Δὲν διέβλεπε κἄν τὸ δυνατόν τῆς ἀμφιβολίας. Ἡ πνοὴ τῆς ἀληθείας τὴν ἐπληξε κατὰ πρόσωπον καὶ τὴν ἐπέρασεν ὡς τὰ ἄδυστα τῆς ψυχῆς τῆς. Ἐπειτα κατὰληφθεῖσα ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰν ἀνάγκην νὰ ἐξαντλήσῃ ὁλόκληρον τὴν συμφορὰν τῆς, νὰ γνωρίσῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὴν φρικώδη ἀλήθειαν, ἐπ' ἀνέλαθεν σχεδὸν ἐπιτακτικῶς καὶ ἀνέστησεν διὰ τὴν ἰδίαν τῆς ἀνίαν...

— Λέγεις ὅτι... ὅτι ὁ πατήρ μου... ἠτιμώσθη. Πῶς; θέλω νὰ μάθω. Μὴ θελήσῃς νὰ μοῦ κρύψῃς τίποτε, αὐτὸ θὰ εἶναι τότε τὸ χειρότερον...

Τὸ πρόσωπόν τῆς εἶχε γίνῃ ἄσπρο σὰν τὸ κερί. Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ροβέρτου, πού ἀνῆλθεν εἰς τὴν σκέψιν τῆς, τὴν συνεκλόνησεν, ὡς αἰφνιδίον καῦμα. Ἀλλὰ ἡ Βέσση δὲν παρετήρησε τίποτε...

— Ἐπαιζεν, ἐπ' ἀνέλαθε μὲ μίαν φωνὴν ὑπόκωφον ὡς νὰ ὠμίλει εἰς τὸν ὕπνον τῆς, καὶ σκυμμένη μηχανικῶς ἐπὶ τοῦ ἐργοχειρίου σας. Ἐπαιζε τόσο ὥστε κατεστράφη! Κατεσπατάλησε τὸ πᾶν ὡς τὴν τελευταίαν πένναν... Ἐπειτα ἡ παρουσία τῆς Κυρίας

ἔλαβε τὴν αὐτὴν τύχην. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἤθελε νὰ ἐξακολουθῇ νὰ παίζει.

— Ἐπειτα... ὦ, πτωχὴ μου κόρη, διατί μ' ἐρωτᾷς ἐτσι; Ἐπειτα ἦλθαν οἱ φοβερὲς ὥρες... Δὲν εἶχεν ἄλλα χρήματα. Ἠρχισε νὰ προμηθεύεται μὲ... ὅλα τὰ μέσα καὶ τέλος κατήντησεν... εἰς τὴν πλαστογραφίαν. Μίαν ἡμέραν τὸ πᾶν ἀνεκαλύφθη... Ἡ δικαιοσύνη ἔβαλε τὸ χέρι τῆς καί...

— Καὶ κατεδικάσθη, ἐπρόσθεσεν ἡ Αἴλιαν, μὲ τὴν συνείσθησιν ὅτι τὸ πᾶν κατέρρευσε περὶ αὐτῆς. Ὡς ἐξ ἐνστίχτου ἠπλώσεν ἐμπρὸς τὰ χέρια τῆς διὰ νὰ ζητήσῃ στήριγμα. Ἀλλὰ γύρω τῆς ὑπῆρχε τὸ κενὸν μόνον, καθὼς καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς.

— Ναι, κατεδικάσθη σκληρῶς, εἶπεν ἡ Βέσση κινουσα ἀκόμη τὴν ἄσπρην τῆς κεφαλὴν. Ἡ Αἴλιαν ἔσφιξε τὸ ἕνα τῆς χερί ἐπάνω στὸ ἄλλο, μὲ κίνημα ἀπείρου πόνου καὶ ἡρώτησε διὰ τελευταίαν φωνήν, μὲ τὴν φωνὴν πλέον χωρὶς ἐκφρασιν καὶ τὸ βλέμμα γεμάτον φρίκην.

— Πού εἶναι τώρα;...

— Ἀπέθανε, εἶναι τώρα ἐξ χρόνου... Πολὺν καιρὸν πρὶν ἡ φτώχῃ τοῦ γυναικὸς ἔπαυσε νὰ ὑποφέρῃ καὶ ἀπὸ τότε εἰσθε μὲ τὴν λαίδυ Ἐβανς.

— Καὶ ἐτσι, ὅλος ὁ κόσμος στὴν Ἀγγλίαν γνωρίζει αὐτὴν τὴν φρικώδη ἱστορίαν, ὅλοι ὅσους βλέπω γνωρίζουν ἢ μποροῦν νὰ μάθουν ποία εἰμαι...

Διεκόπη, ἀνίκανος νὰ ἐξακολουθήσῃ. Εἶχε τὴν συνείσθησιν ὅτι ἀνέβαινε κατεπάνω τῆς ἑνὸς βεῦμα ἐξουθενώσεως, ὅπου ἔμελλε νὰ βυθισθῇ χωρὶς ἐλπίδα, μακρὰν τοῦ Ροβέρτου Νωρῆ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ξανάβλεπεν ἴσως ποτέ, ποτέ!

— Μὴ πιστεύετε, Αἴλιαν, ἀγαπητό μου παιδί, πῶς θυμούνται πλέον αὐτὰς τὰς θλιβερὰς ἱστορίας... Πέρασαν χρόνια τώρα. Καὶ ἔπειτα φέρετε τὸ ὄνομα τῆς θείας σας! εἶπε τελευταῖον ἡ Βέσση ἐνῶ δάκρυα ἐπλημμύριζον τὸ πρόσωπόν τῆς.

— Ναι, ἀλήθεια. Ἔως τώρα ἐπίστευα ὅτι ἡ θεία Καίτη μὲ παρέλαθεν ἀπὸ στοργήν, ἀλλὰ τώρα ἐννοῶ... ἐννοῶ τὰ πάντα.

Ἄ ναι! ἐννοεῖ τὸ πτωχὸν παιδί, διατί τὸ ἴδιο ἐκείνο τὸ πρῶτ' ἡ λαίδυ Ἐβανς ἐγίνε τόσο σκεπτικὴ, ὅταν ἤκουσε τὴν αἴτησιν τοῦ Ροβέρτου Νωρῆ... Καὶ μία τρελὴ ἀνάγκη τὴν κατέλαβε νὰ ἀντιμετωπίσῃ, νὰ ἐξεγερεθῇ κατὰ τῆς συμφορᾶς πού τὴν ἤρπασε τὴν ὥραν ἀκριβῶς πού ἦτον εὐτυχιστάτη, νὰ ἐπαναλαμβάνῃ μόνη τῆς, ἕως ὅτου καταπέσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς ὅτι εἶχεν ἰδῇ ὄνειρον ἀπαίσιον, ἢ ὅτι ἡ Βέσση ἦτο ἠπατημένη.

(Ἀκολουθεῖ.)